

Τί κάνει πάος πάος στα νεραμίδια;

Από τα τέλη Γενάρη ο Δημήτρης Παπαγεωργίου, μέλος των “αυτόνομων εθνικιστών”, βρίσκεται προσωρινά κρατούμενος στις φυλακές Κορυδαλλού κατηγορούμενος για συμμετοχή στην επίθεση που ο ίδιος και οι φίλοι του πραγματοποίησαν εναντίον συγκέντρωσης αριστερών στους Αμπελόκηπους. Το ίδιο το γεγονός της επίθεσης, αλλά κυρίως η σύλληψη και η προφυλάκιση του Δ.Π. προβλήθηκε από κομμάτια της ελληνικής ακροδεξιάς ως τρανή απόδειξη αχειραγώγητης δράσης: που εκτός των άλλων φιλοδοξούσε να αποδιώξει δια παντός τη ρετσίνα της παρακρατικής φύσης της ελληνικής ακροδεξιάς. Το σκεπτικό πήγαινε περίπου ως εξής: αφού έχουμε φυλακισμένο δε δικαιούται κανείς να μας συνδέει με τις σκοτεινές πλευρές του κράτους και των μηχανισμών του. Εξού και “αυτόνομοι”...

Έχει μάλιστα τη σημασία του ότι την “άδικη προφυλάκιση” του αγωνιστή Δ.Π. κατήγγειλε και ουσιαστικά ανέδειξε εκείνη η τάση της εγχώριας εθνικοφροσύνης, η απήκηση της οποίας είναι ιδιαίτερα αδύναμη σε νεαρούς και νεαρές: την ίδια στιγμή όμως, που θα ήθελε να είχε υπό την πολιτική της κηδεμονία κάποιο υπολογίσιμο σε αριθμό και μαχητικότητα κομμάτι της ελληνικής νεολαίας. Σύσσωμη η κοινοβουλευτική ομάδα του ΛΑ.Ο.Σ., καθώς και παραδοσιακές δυνάμεις της ελληνικής ακροδεξιάς (η εφημερίδα στόχος, ο Ζαφειρόπουλος και οι συν αυτώ κλπ) δημοσιοποίησαν το θέμα της σύλληψης Παπαγεωργίου, διοργάνωσαν εκδηλώσεις προς τιμήν του, κατέθεσαν ερωτήσεις στη Βουλή και γενικώς έκαναν ό,τι πέραγε απ’ το χέρι τους προκειμένου να παράσχουν τη στοιχειώδη πολιτική κάλυψη. Φυσικά είχαν λόγους να πράξουν κατ’ αυτόν τον τρόπο: οι λόγοι δεν ήταν άλλοι από το ότι ο Παπαγεωργίου και οι φίλοι του αποτελούν το κατάλληλο όχημα προσέγγισης νεολαίων που ψάχνονται εθνικά. Εναλλακτική κουλτούρα, “ακτιβιστικές” ενέργειες, καλή σχέση με τις νέες τεχνολογίες, μάχιμο προφίλ... Και ένα εκ των ουκ άνευ πλεονέκτημα: πλακωμένοι με τη Χρυσή Αυγή για την οποία αφήνουν σπόντες ότι λειτουργεί ξεκάθαρα ως ανεπίσημος κατασταλτικός μηχανισμός.

Διόλου παράξενο λοιπόν που η γραμμή των ψυχάκηδων της Χρυσής Αυγής είναι πέρα για πέρα απαξιοτική και για την επίθεση στην Πανόρμου και για τον ίδιο το συλληφθέντα. Στο πρόσωπο του Δ. Παπαγεωργίου βλέπουν μια προσπάθεια αμφισβήτησης της πρωτοκαθεδρίας τους στην ακροδεξιά βία, γεγονός που σταδιακά μπορεί να τους δημιουργήσει από μικρό έως υπολογίσιμο πρόβλημα: με δεδομένο ότι στο επίπεδο των πολιτικών συσχετισμών η Χρυσή Αυγή είναι για κλάμματα, το μόνο που μπορεί να πουλάει είναι μια εικόνα μαχητή. Η οποία όμως αργά αργά βρίσκει ανταγωνιστές... Κατά

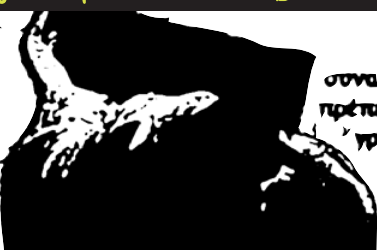
συνέπεια οι μπηκτές του είδους “έμένα όταν με πιάνουν δε βγαίνει κανένας να με υποστηρίξει, ούτε εφημερίδα, ούτε βουλευτής, ούτε φυσικά με διαφημίζουν προδοτικά μέσα” (από το site resistance-hellas) δίνουν και παίρνουν.

Άσχετα πάντως με τα εσωτερικά του ακροδεξιού χώρου στην Ελλάδα, (θα έπρεπε να) είμαστε σε θέση να διατυπώσουμε ορισμένες πιο γενικές παρατηρήσεις. Πρώτον: οι ελληνικές ακροδεξιές οργανώσεις είναι ιστορικά συνδεδεμένες με το ελληνικό κράτος. Όχι απαραίτητα υπό την έννοια ότι συμμετέχουν στην κεντρική πολιτική σκηνή, αλλά οπωσδήποτε υπό την έννοια ότι σχετίζονται με περισσότερο ή λιγότερο σημαντικές φράξιες του κράτους. Στην περίπτωση του Παπαγεωργίου (αν κι εξαρχής ήταν εμφανές) στην πορεία έγινε κατανοητό ότι τόσο ο ίδιος ως πρόσωπο όσο και οι πολιτικές δομές στις οποίες συμμετέχει είχαν σημαντικές άκρες με την επίσημη ελληνική ακροδεξιά. Ειδικά μάλιστα στο σημείο που η “επαγγελματική του ιδιότητα” (δημοσιογράφος...), βρήκε λιμάνι στην εφημερίδα “Ελευθερή Ώρα” (ιδιοκτησίας Μιχαλόπουλου) το πράγμα έγινε λιγάκι πιο περίπλοκο. Με δεδομένο ότι ο Γρ. Μιχαλόπουλος έχει υπάρξει σημαντική περσόνα του βαθέος παρακράτους - καταδικασμένος για κακουργηματική εκβίαση επιχειρηματιών επιπέδου Λάτση- η οποιοσδήποτε τύπου συνεργασία μαζί του δε μπορεί να παραβλέπει αυτό το παρελθόν. Δεύτερον: δεν υπάρχουν “αυτόνομες” ακροδεξιές οργανώσεις. Οι κατά καιρούς κόντρες και ρουφιανιές μεταξύ τάσεων της ελληνικής ακροδεξιάς, δεν ήταν ποτέ αποτέλεσμα μεταξύ τους αγώνα για εσωτερική κάθαρση. Πολύ χειρότερα ήταν μάχη μεταξύ φραξιών του ελληνικού κράτους, που άλλοτε ως στόχο είχαν την πριμοδότηση και άλλοτε το “κάψιμο” ενός κόμματος, μιας εφημερίδας, μιας οργάνωσης έναντι άλλων αντίστοιχων. Στην περίπτωση του Παπαγεωργίου, είναι φανερή η προσπάθεια του ΛΑ.Ο.Σ. να στησει μια βίαιη νεολαϊστική πλατφόρμα με διπλό στόχο: από τη μια να λειτουργεί ως μαγνήτης νεαρών που ενώ το ιδεολογικό πλαίσιο του κόμματος τους καλύπτει, η δρομίσια ανυπαρξία τους ξεενερώνει. Και από την άλλη να στέκεται ως ανάχωμα του αναρχικού / ακροαριστερού κινδύνου στις γειτονιές, στα σχολεία και στα πανεπιστήμια. Τρίτον, η “αυτονομία” δεν προκύπτει μαγικά. Δεν είναι κάποιοι είδους ιδεολογική πανάκεια που από μόνη της καθαγιάζει όποιον τη χρησιμοποιεί: αντίθετα συνδέεται στενά τόσο με τους σκοπούς υπέρ των οποίων εργάζεται όσο και με τα μέσα που επιστρατεύει για να τους επιτύχει.

Είναι απ’ αυτή την άποψη που ο Παπαγεωργίου και οι φίλοι του δε φτουράνε για “αυτόνομοι”. Γιατί είτε το παραδέχονται είτε όχι είναι δεμένοι με τις πιο σκοτεινές φιγούρες του κράτους και των μηχανισμών του.

μήπως είναι λίγο φασίστα μήπως είναι λίγο φασίστα μήπως είναι λίγο φασίστα μήπως είναι λίγο φασίστα

κάνει στην όρα της επιρροής συν-
των φασιστών. Αλλάζει, δεν υπάρ-
ουν ακόμη νεαροί όπως στο Μάρτιο
και η συνέργειά των προσημασμένων
6
από την
από την
από την

στονα γενι-
πρέπει να υπάρξει
γρήγορη διαβεβαί-
ωση τους Πολίτες
στα λαμβάνοντας ό-
λα τα μέτρα για το

λη-
ση πριν από τη συ-
την ΠΟΥ εισπράσιος της Λ-
αυτο το στάδιο δεν αυστηρή περρι-